

Z Dodatkami kosztuje w prenumeracie: Bez poczty: kwartalnie 4 zł.; miesięcznie 1 zł. 40 cent. Z pocztą: kwartalnie 5 zł.; miesięcznie 1 zł. 75 c. w. a.

GAZETA LWOWSKA.

Insercyja w półkolumnie drukiem garmont, 7 centów od wiersza — Reklamacye są wolne od opłaty pocztowej.

Telegramy Gazety Lwowskiej.

Wiedeń, 3. marca. Na wczorajszym posiedzeniu wydziału finansowego odczytano notę rządową, oznaczającą ogółową sumę możliwych wykreszeń w budżecie na rok 1865 na 20,100.000 złr. Z tej sumy 11 milionów w etacie wojny a 2 miliony w etacie marynarki; pod warunkiem przyzwolenia przenoszeń (revirements) tudzież niezwłocznego przystąpienia do narad nad budżetem 1866. Wydział uchwalił mianowanie subkomisyi do wstępnego obradowania nad notą rządu, przytem jednak dalsze naradzanie się nad pojedynczemi pozycjami budżetu 1865.

Nowy Jork, 18. lutego. Sherman zajął Kolumbię; sądzą, że nastąpi ewakuacya Charlestownu.

Część urzędowa.

(Z urzędowej części Gazety wiedeńskiej.)

Papierowej monety zdawkowej było w obiegu do końca stycznia 1865 r. za 3,333.568 złr.

Wiedeń, 28. lutego 1865.

Z c. k. ministerstwa finansów.

Część nieurzędowa.

Lwów, 3. marca.

O zniesieniu internowania powstańców polskich przyniosła *Wiener Abendpost* z 1go b. m. następujące urzędowe oświadczenie:

„Pokonanie powstania w sąsiednim Królestwie Polskiem i wynikająca ztąd zmiana w politycznych stosunkach Galicyi i okręgu krakowskiego dozwoliły ces. austryackiemu rządowi znieść teraz środek internowania sebraniających się na terytorium austryackie powstańców, który był koniecznym w chwili, gdy wzburzenie polityczne w obu państwach sąsiednich dochodziło do najwyższego stopnia. Większa część przeto internowanych przekroczyła już granice austryackie w rozmaitych kierunkach. Rozumie się samo przez się, że były dyktator *Maryan Langiewicz* należy do tej samej kategorii; zaczem zniesione zostało także jego internowanie, i dozwolono mu udać się przez granicę austryacką do nowej ojczyzny swojej — do Szwajcaryi.“

Botschafter pisze, iż Prusy żądają zwierzchniczej władzy nad kilkoma najważniejszymi terytoriami w Księstwach zaelbiańskich, żądają odstąpienia praw monarszych pod względem wojskowym i militarnym i zupełnego objęcia wielu ważnych gałęzi administracyjnych co do komunikacyi i obrotów handlowych. Czyż przyszły panujący w Księstwach byłby pod takimi warunkami istotnym panującym? Nie możnaby tak nazwać księcia, któryby najważniejsze prawa swoje monarsze innemu państwu odstąpił. Taki książę, ogołocony z połowy i to z większej połowy praw monarszych, nie byłby zaiste niepodległy, a ustawa zasadnicza związku, akt związkowy powiada wyraźnie, iż związek jest zbiorem książąt niepodległych. W każdym razie przyszły książę holsztyńsko-szlezwicki byłby członkiem związku niemieckiego, a książę w duchu żądań pruskich w władzy swej obciążony, nie mógłby być uważany jako mający równe prawo z innymi członkami związku. Sprawdziłoby to pozycyę zupełnie przeciwną ustawie zasadniczej związku. Austria mając na względzie swój interes i tradycyjną swoją politykę do sprowadzenia takiej pozycyi ręki podać nie może.

Potwierdza się wiadomość berlińskiej gazety giełdowej, według której zawarcie traktatu handlowego między Austryą a związkiem cłowym z pewnością przyjdzie do skutku. Wzajemne ustępstwa w taryfie wtenczas dopiero ocenić będzie można, jak cały materiał negocyacji wygotowany będzie. Zdaje się, iż związek cłowy dozwolił wprowadzenia bez cła takich artykułów, jak bydło rogate, mąka, warzywa i bydło drobne z niektórymi ograniczeniami, Austria zaś zrobiła niejaki koncesye pod względem niektórych manufaktur, chociaż nie w tej doniosłości, jak żądano. Żądania pełnomocnika austryackiego o zwolnienie cła na wina austryackie i węgierskie, nie zostały niestety uwzględnione; interes przeciwny i trudności łączące się z propozycyą austryacką zanadto były silne.

Słychać, iż ministerya fachowe austryackie zamierzają przeniść pozycyę taryfy z Prusami i związkiem cłowym umówione do taryfy zewnętrznej. Austria tym sposobem idąc za przykładem Prus, zerwałaby stanowczo z systemem ceł dyferencyalnych.

Po takim rezultacie negocyacji berlińskich zdaje się, iż taryfa niebawem radzie państwa złożona będzie. Taryfę uprzedzi i wprowadzi projekt do prawa, w którym przewidziany będzie przypadek zawarcia traktatów handlowych z innymi państwami.

Izba ludu *duńskiej* rady państwa odrzuciła przy trzecim odczytaniu projektu ustawy zasadniczej wniosek rządowy, a natomiast przyjęła przy drugim odczytaniu bez zmiany wniosek *Hausena*, który tylko sejmowi krajowemu przyznaje kompetencyę do załatwienia kwestyi konstytucyjnej. W tym stanie wraca teraz ta sprawa do Landstingu.

Stanowisko pruskiej izby deputowanych zaczyna stawać się bardzo trudnem. Już tem samem, że rząd wystąpił z szeregiem wniosków bardzo ważnych dla państwa, a większość izby obstaje mimo to przy ich odrzuceniu, stanęła izba w opozycyi ze zdaniem przynajmniej pewnej części ludności. Gazeta Szląska zapewnia, że agitacya ta w kraju wzmagą się i nie można przewidzieć, jakie może ona przybrać rozmiary, stósownie do tego, im bardziej dadzą się czuć w kraju szkodliwe skutki polityki sejmu krajowego. Wprawdzie być może jeszcze, chociaż nie jest podobnem do prawdy, że izba deputowanych dojdzie do porozumienia z rządem, ale jeżeli to nie nastąpi, natenczas będzie rząd położeniem, które sam wywołał, zmuszony użyć środków, które dotąd tak stanowczo odrzucał, mianowicie rozwiązania izby i apelacyi do narodu. Naturalnie ucieknie on się do tego dopiero wtedy, gdy sądzić będzie, że przeważa w kraju pomyślnie dla niego usposobienie. Mimo to jest Gazeta Szląska przekonana, że nowe wybory wprowadzie wydział z izby żywiły, przeciwne porozumieniu się z rządem, ale przecież niewypadną wyłącznie w duchu rządowym. Dnia 28. z. m. miała odbyć komisya wojskowa pierwsze posiedzenie. *Gneist* i *Forckenbeck* proponuje w swoim sprawozdaniu wstępnem odrzucenie noweli z wezwaniem rządu, ażeby przedłożył ustawę organizacyi, ale komisya oświadczy się zapewne za prostem odrzuceniem. Według najświeższego telegramu z Berlina z 28. z. m. kazał minister wojny *Roon* oznajmić komisyi wojskowej, że pragnie być obecnym przy jej obradach; przeto na wniosek *Schwerina* zostało posiedzenie odroczone i nastąpi zapewne w sobotę.

Rosyjska gazeta petersburska podaje następujący smutny obraz teraźniejszego stanu Litwy: „Tylko w głównych miastach, w pobliżu kolei żelaznych widać jeszcze ruch jaki taki; ale oddalwszy się o kilka wiorst od głównego gościńca nie spotkasz już ani podróżnego, ani żywej duszy. Przyszedszy do wsi, zdaje się, że człowiek wstąpił w miejsce zaczarowane; nie słyhać żadnego słowa, żadnego echa, zdaje się, że wszystko wymarło. Tylko wiatr świszczy i tu i ówdzie pies zaszczecka; wszędzie grób i zniszczenie. Od Wilna aż do Grodna jest urodzajny ten kraj zamieniony w pustynię.“

O widokach pokoju w Stanach zjednoczonych powiada *La France*, że życzenia pokoju ustalają się coraz bardziej tak w Stanach północnych jak i południowych, i że przeto pomimo niepomyślnego skutku rozmowy w twierdzy *Monroe*, utrzymuje się bardziej niż kiedykolwiek zdanie, iż wkrótce ponowią się układy i doprowadzą do lepszych rezultatów. — Słychać, że w obec wspomnionego niedawno wypowiedzenia traktatu wzajemności między Kanadą i Stanami zjednoczonymi, a oraz ze względu na to, iż Stany zjednoczone zamierzają nadal utrzymywać flotę statków kanonierskich na jeziorach kanadyjskich, wyszła tam Anglia już na przyszłą wiosnę pewną liczbę statków pancernych pod rozkazami kapłana *Sherrard Osborne*.

Indep. belge powiada o najnowszych wiadomościach otrzymanych z *Mexyku*, że niesą one wcale pomyślne, gdyż donoszą one o pojawianiu się nanowo *gerylasów* na wielkich liniach komunikacyjnych a nawet w pobliżu stolicy.

Monarchia Austryacka.

Uhnów, 27. lutego. (*Obchód rocznicy konstytucyi.*) Dnia wczorajszego obchodziła tutejsza gmina miejska uroczyste rocznicę nadania konstytucyi, na którym byli obecni wszyscy urzędnicy powiatu i liczna publiczność. Podobne nabożeństwo odprawiono także we wszystkich cerkwiach parafialnych powiatu uhnowskiego, przy czem wójci urządzali składkę na gr. kt. seminaryum nauczycielskie we Lwowie.

Wiedeń, 1. marca. (*Nowiny dworu. — Wiadomości bieżące.*) Najjaśniejszy Pan udziela dziś audiencye. Wczoraj popołudniu Jego ces. Mość polował na dzikie kaczki w Grünau niedaleko Prateru. — Jutro jako w wilię śmierci ś. p. Cesarza Franciszka obadwa teatra dworskie będą zamknięte. Pojutrze odbędzie się w kościele parafialnym w burgu uroczyste nabożeństwo żałobne za ś. p. Cesarza, w obecności Ich ces. Mości, Arcyksiążąt, ministrów, generałów i t. d.

Najjaśniejszy Pan oprócz wyznaczonych w ciągu tej zimy czterech tysięcy złotych ofiarował jeszcze tysiąc złotych do rozdania między prawdziwie ubogie osoby w Wiedniu, i w dowód po notaryuszu Karolu Koharovicu z Fericianci zamordowanym przez rozbójnika wyznaczył pensję 200 zł. a każdemu z pozostałych dzieci po 40 zł. rocznie, póki w inny sposób nie będą zaopatrzone. Przedwczoraj na uczcie u Arcyksięcia Albrechta prócz wielu jenerałów byli obecni Jego Excel. minister wojny Frank, minister hr. Mensdorff, Fml. hr. Thun, i fml. baron Mertens. U Arcyksięcia Karola Ferdynanda w Bernie był w sobotę świetny bal. Arcyksiężna Elżbieta tańczyła pierwszego kadryla z hrabią Franciszkiem Schaffgotsehe, Arcyksiężna Teresa z hrabią Mittrowskim. Bal skończył się około godz. 3ej z raana.

Jego Excelencya pan minister stanu Schmerling jeszcze nie wychodzi z pokoju. Na przedwczorajszym balu u księcia Grammont byli obecni Ich ces. Wys. Arcyksiężeta Rainer, Wilhelm, Ludwik Wiktor, ministrowie, ciało dyplomatyczne, ogółem około 200 osób.

Hiszpania.

(*Wrażenie sprawione przez akt darowizny Królowej.*) Korespondencye z Madrytu przepelnione są opisami wrażenia, jakie akt darowizny Królowej sprawił tak w stolicy jak w wielu innych miastach na wszystkich klasach ludności i na wszystkich stronniactwach politycznych. Wszędzie mówią, że jeżeli jeszcze potrzeba było dowodu, od dawna uznanego w całej Hiszpanii patryotyzmu Królowej, tedy dowodem tym jest czyn wspomniany, który nanowo okazuje, że Monarchini najszczerzej sprzyja swojej ukochanej Hiszpanii, i jest prawdziwa matką tego kraju. We wszystkich kołach zadają sobie pytanie, czy historia polityczna jakiegokolwiek kraju może wykazać podobny wypadek, i unoszą się przeświadczeniem, że to stało się w Hiszpanii. Z kilku znaczniejszych miast nadeszły wiadomości do Madrytu, że wkrótce przybędą tam deputacye z adresami, aby Królowej ponowić wyraz niezmiennej wierności i przywiązania, a zarazem objawić uczucia najwyższej wdzięczności za wspaniałomyślną ofiarę.

Anglia.

Londyn, 25. lutego. (*Nędza w Irlandyi.*) *Morning Post* uchodzący za organ lorda Palmerstona, mówiąc o wczorajszym posiedzeniu izby niższej przyznaje, iż w Irlandyi wielka nędza powszechnie uczyć się daje. Na całej wyspie jest do 4 milionów morgów (Acres) gruntu odłogiem leżącego, w przeszłym roku znow 58.000 morgów nie zasiano lecz odłogiem zostawiono. Trzeba by kraj cały osuszyć, pola drenować, słowem zrobić go zdolniejszym do rolnictwa, dziś bowiem tylko na paszę dla bydła po większej części użyty być może. Lecz z kąd wziąć na to pieniędzy? Na to i członkowie żadnej odpowiedzi dać nie zdołają.

Francya.

Paryż, 25. lutego. (*Różne wiadomości.*) Prefekt Sekwany p. Hausman kazał zburzyć jedną część szpitalu Hotel Dieu i gmach należący do Towarzystwa dobroczynności, stojące przed kościołem Notre Dame, dla rozszerzenia placu pod tym kościołem. Nowy szpital wybudowany będzie po lewej stronie dawnego szpitalu; koszta obliczone są na 22 miliony franków. — Do komisji wystawy w roku 1867, w której zasiada już lord Cowley, przydani będą także członkowie austriaccy i pruscy.

Z Paryża donoszą, iż między emigracją polską wielka panuje nędza, która już doszła do okropnego stopnia. Wielu umarło literalnie z głodu, wielu życie sobie z rozpacy odebrało. Przytem rząd francuzki okazuje się dla emigracji polskiej nader nieprzychylnym. Nie tylko poddaje emigrantów pod ścisłą policyjną kontrolę, lecz nadto zakazał wszelkie reprezentacye teatralne, koncerty i loterye na korzyść emigracji, z której też dawniej znaczny czerpała zasilek. Pod każdym zaś pretekstem ścieśnienia subsydia przyznane tym co nie są zdolni do pracy.

Włochy.

Turyń, 21. lutego. (*Posiedzenia turyńskiej izby deputowanych.* — *Różne wiadomości.*) Posiedzenia izby deputowanych wleka się i nikogo nie zajmują. Senat zaś odłożył na rok petycyę z 10.000 podpisów względem wypadków turyńskich i odroczył nad nią rozprawy. Projekt do prawa o dobrach kościelnych rozdany już został między deputowanych. Komisya wprowadziła jednak znaczne zmiany w pierwsiastkowy projekt rządowy. Ma być zarządzony nowy podział parafii, a zarząd dochodów kościoła (dobra mają być sprzedane), powierzony być ma zgromadzeniu, które na teraz rząd wybierze, lecz które w przyszłości obierać mają wszyscy katolicy. Nieruchomy majątek kościoła nie ma być według projektu ministra Vacca do majątku państwa wcielony, lecz zamieniony być ma na rentę roczną. Rząd nie zgodził się dotąd na takową zmianę swego projektu.

Rzym, 23go lutego. O wydaniu większej liczby więźniów przez władze rzymskie władzom francuzkim, pisze wczorajszy *Giornale di Roma* co następuje:

„W ostatnich dniach dzienniki włoskie i zagraniczne zamieściły mylnie i co do ich znaczenia skrzywione wiadomości z Rzymu. Prostujemy je w sposób następujący:

„Więzienia w tej części państwa rzymskiego przepelnione były wielką liczbą zbrodniarzy z Umbryi i Marchii pochodzących. Stosunek ten anormalny i przykry spowodował Ojca św. do wydania rozkazu, ażeby 571 takowych skazanych przeprowadzeni zostali do więzień w Civitavecchia i Castellana, do więzień znajdujących się w prowincyach umbryjskich, w Marchiach i Romanii; Jego Emin. kardynał sekretarz stanu odebrał zlecenie porozumienia się pod tym względem z władzami francuzkiemi, ażeby rozporządzenie to bez przeszkody wykonane zostało.“

„Krokiem Jego Eminencyi odpowiedziały najzyczliwiej władze francuzkie. Oświadczyły gotowość odebrania tych skazanych gwoili wskazanego celu. W skutek tego oświadczenia umówiono się względem wydania ich, które wykonane zostało na drodze częścią morską, częścią lądową.

Królestwo Polskie.

Warszawa, 28. lutego. (*Zaprzeczenie.*) Czytamy w *Dzien. Warszaw. Gazeta narodowa* w numerze z d. 24. lutego pod wiadomościami z Warszawy dała się znowu złapać na gorącym uczynku zwykłej jej dowolności, czyli nieprzebaczonego kłamstwa, które widocznie zrosło się z naturą tego pisma. Pisze ona co następuje: „Kurator honorowy nowych szkół moskiewskich w Warszawie. Fundukley, w mowie mianej przy uroczystości inauguracyjnej tychże, tak się wyraża wspominając o założeniu uniwersytetu w Moskwie: „Pierworodny uniwersytet nasz, będąc niegdyś założony w sercu lubej ojczyzny, w pierwostolecznej matuszce Moskwie, jakby zapowiadał już przez to samo, że promienie moskiewskiej myśli i moskiewskiej oświaty równomiernie rozlać się mają po całej przestrzeni wielkiej ziemi moskiewskiej, oświecając najodleglejsze jej krańce. Uroczystość dzisiejsza czyż nie jest oczywistym stwierdzeniem szczęśliwej przepowiedni 12. stycznia 1775 r.“ (Data założenia uniwersytetu w Moskwie). Tak więc według p. kuratora, Warszawa na moskiewskiej stoi ziemi; starać się on będzie, aby wszyscy wychodzący z nowej szkoły przekonaniem tem byli przejęci! Są to pierwsze kroki do tego co już zrobiono i robi się w Wilnie.“

„Potrzeba albo wielkiej śmiałości albo też wytartego czoła, ażeby podobną puszczać kaczkę i bezwstydnie okłamywać swoich czytelników. Warszawa zna, że przy otwarciu gimnazjum *ruskiego* (a nie szkół moskiewskich), nie senator Fundukley, ale JW. Joannicyusz arcybiskup i metropolita warszawski i nowogieregiwski i dyrektor tegoż gimnazjum p. Orłow przemówili z kolei do uczniów i zebranej na tę uroczystość publiczności, i że żaden z nich ani jednego podobnego nie wyrzekł słowa, jakie podobano się słać szować *Gazecie narodowej* kładąc je, nawet pod cudzołóstwem, w usta innej osoby. Reszta słów *Gazety narodowej* jako brednia, sama się potępia.“ Tak pisze *Dziennik warszawski*.

Rosya.

(*Różne wiadomości.*) Półrządowa *rosyjska korespondencya* pisze co następuje: Szlachta zgromadzi się teraz w wielu guberniach i według podobieństw do prawdy skorzysta z tej sposobności nie dla tego ażeby jak szlachta moskiewska zażądała praw rosyjskich, lecz ażeby oznaczyć wystąpienie swe na zebrańach prowincjonalnych, które niebawem zgromadzić się mają. Zgromadzenia te mają jak wiadomo atrybucyę rad jeneralnych we Francyi i złożone są nie tylko z deputowanych wszystkich stanów ludności. Zgromadzenia te odpowiadają koniecznej potrzebie. Emancypacya poddanych pozostawiła mnóstwo kwestyj szczegółowych, które strony interesowane, teraz z równymi prawami na ławach zasiadać mające, między sobą urządzić mają. Dziwić się nie można, że chłop po kilku wiekach niewoli i ucisku zachował względem pana swojego uczucie nieufności. Chłop często sądzi, że przepisy względem usamowolnienia nie zostały sumiennie przez właścicieli gruntowych przeprowadzone i mniej ma na względzie korzyści, które osiągnął, niżeli te, których sobie życzyć jeszcze może. Chociaż uczucie to nie przeszło jeszcze w wyraźną nieprzyjaźń, to jednak wywołało wielką obojętność o interesa właścicieli ziemskich, w skutek czego oni coraz więcej ubożeją, chociaż uboższy nie na tem nie korzystają. Miejmy nadzieję, że uregulowanie punktów spornych zatrze wszelkie ślady nieufności i wprowadzi stałe zadowolniające wzajemne stosunki między różnemi stanami.“ — Następnie dziennik ten zaprzecza jak najmocniej pogłoskę przez dzienniki francuzkie rozsiewaną, o inkorporacyi Królestwa Polskiego do Cesarstwa rosyjskiego, o zniesieniu namiestnictwa, komisji i gubernij, i podporządkowaniu ich bezpośrednio pod ministerya w Petersburgu. W Polsce jak i w Rosyi reformy socyalne pierwsze zajmują miejsce i cała uwaga rządu ku nim jest zwrócona.

(*Rozpowszechnienie książek między ludem.*) *Wil. Wiest* donosi: Naczelnik wojenny powiatu disneńskiego donosi nam, że nadesłane mu z rozporządzenia zwierzchności, tysiąc sto pięćdziesiąt egzemplarzy książek treści duchownej w języku ruskim, rozprzedanych zostało w nader krótkim czasie pomiędzy ludnością prawosławną powiatu disneńskiego. Przytem należy zwrócić na to uwagę, że zaraz po rozszerzeniu książek do nabożeństwa i innych duchownych dzieł, mieszkańcy zaczęli dostarczać do zarządów włości i do księży książki do nabożeństwa w języku polskim, w liczbie kilkuset egzemplarzy.

Tureya.

(Zaciąg chrześcijański do armii rosyjskiej.) Pisza z Kąstanynopola, że rząd rosyjski urządził komendy zaciągu do wojska na wszystkich większych wyspach Archipelagu, zamieszkałych głównie przez Greków, a nawet w Smyrnie, aby młodzieńcom greckim ułatwić wstęp do armii rosyjskiej. Ochotnikom zapewnia rząd pewną kwotę na rękę, bezpłatną podróż do Odessy lub innego portu rosyjskiego i wiele innych korzyści. Okoliczność, że koran nie pozwala uzbrajać rajów, nastęrcza Rosyi najlepszą sposobność przemienienia powoli tym sposobem część rajów tureckich na Rosyan.

Ameryka.

Nowy York. 11. lutego. (Widoki pokojowe.) Ostatnie doniesienia z Nowego Yorku przyznają, iż negocjacje pokojowe były z obu stron w dobrej wierze i większe mają znaczenie niż im z razu przypisywano. Byłoby przyszło do układów gdyby ajenci południowców mogli byli odpowiedzieć stanowczo na zapytanie prezydenta Lincoln, czyli państwa południowe gotowe są do powrócenia do Unii? lecz odpowiedź ich była wymijająca a prezydent kwestycę tę postawił jako *conditio sine qua non*. Spodziewają się jednak, że negocjacje te chociaż nie doszły do skutku, nie pozostaną jednak bez żadnego owocu, i wiele znakomitych osób tak w Nowym Yorku jak i Washingtonie mają nadzieję, iż w krótko przyjdzie do nowych negocjacji a w skutek nich do zawarcia pokoju.

Kronika.

(Proces prasowy). Pan M. F. Poremba, właściciel drukarni we Lwowie, 45 l. ob. 1a. żonaty, skazany został dn. 24. z. m. przez c. k. miejsko delegowany sąd powiatowy na karę pieniężną w kwocie 15 złr. za opóźnienie się w złożeniu prawem przepisanych egzemplarzy obowiązkowych pewnej broszury hebrajskiej.

(Nieszczęsny wypadek). Dnia 24go b. m. wpadł przez nieostrożność w Suchowcach w obwodzie tarnopolskim parobek Michał Buczkowski pod koło młyńskie, i zginął natychmiast.

(Posiedzenie kraje. Towarzystwa naukowego.) „Czas“ donosi: W sobotę 4. marca o godzinie 11tej rano odbędzie się posiedzenie publiczne Towarzystwa naukowego krakowskiego. Będzie to pierwsze publiczne posiedzenie, które w domu własnym przy ulicy Sławkowskiej naprzeciw kościoła św. Marka odbędzie się; gdy dawniejsze publiczne posiedzenia odbywały się w sali doktoryzacyjnej uniwersytetu w Kolegium prawniczym przy ulicy Grodzkiej naprzeciw kościoła św. Piotra. Na posiedzeniu sobotniem, prezes Towarzystwa prof. Dr. Józef Majer zda sprawę z czynności Towarzystwa w ciągu trzech lat ostatnich; sekretarz X. Serwatowski, dziekan kolleg. WW. SS. zda sprawę o zadaniach przedstawionych do nagrody; p. Lucyan Siemiński odczyta wspomnienie o życiu i pracach kasztelana Franciszka Wężyka, założyciela domu, w którym to posiedzenie odbywa się, a p. Józef Szujski odczyta wypracowanie, w którym zestawia Kochanowskiego „Treny“ i Słowackiego „Ojciec Zadziurnych.“

Doniesienie bibliograficzne.

Profesor historii powszechnej przy uniwersytecie lwowskim, Dr. *Ferdinand Bischof* wydał temi czasy w języku niemieckim dwa dzieła historyczne, które jako obchodzące bardzo blisko nasz kraj, a szczególnie nasze miasto zasługują na obszerniejszą wzmiankę w naszym dzienniku. Dzieła te są: 1) „Dawne prawo Ormian we Lwowie“, a 2) „Dokumenty do historii Ormian we Lwowie“.

Ażeby ocenić zasługę, jaką napisaniem tych dzieł położył autor w dziedzinie historii naszego kraju, najlepiej będzie zdaniem naszym podać tu w krótkości treść tych prac, dokonanych z całą sumiennością światłego badacza dziejów.

Postanowienia prawne Ormian, osiadłych we Lwowie, które po największej części przynieśli oni ze wschodu jako prawo zwyczajne a które zachowywali także w nowej ojczyźnie swojej, zostały na rozkaz Króla Zygmunta I. przełożone z ormiańskiego na łaciński i po zmianieniu i poprawieniu niektórych postanowień zatwierdzone przez Króla przywilejem z r. 1519. Otóż to prawo ormiańskie, jak jest podane w rzeczonym dokumencie zatwierdzającym, wydał profesor Dr. Bischof podług znajdującego się w archiwum miasta rękopisu z dodaniem wariantów z innego rękopisu lwowskiej biblioteki uniwersyteckiej, i tym sposobem wyświadczył historii prawa polskiego tem większą przysługę, iż za przypuszczeniem jego, że także inne gminy ormiańskie w Polsce rządziły się tem samym prawem, przemawiają niezbita dowody.

Z ogłoszonych dokumentów prawnych w liczbie 69, które ułożone w chronologicznym porządku obejmują czas od roku 1377 aż do r. 1736, i pisane są wszystkie w języku łacińskim, odnoszą się po większej części do udzielonych Ormianom lwowskim przywilejów handlowych, do ustanowienia sądów i do rozstrzygnięcia częstych sporów kompetencyjnych z rządzącymi się prawem magdeburskiem obywatelami miasta Lwowa, niektóre zaś z nich zawierają postanowienia prawa cywilnego, jak n. p. względem posiadania dóbr nieruchomości, prawo świadectwa i t. d., a kilka z nich tylko odnoszą się do prawa karnego.

Najciekawszymi są dokumenta względem przywilejów handlowych, z których się pokazuje, że handel we Lwowie, i wschodniej

Galicyi był przeważnie w rękę Ormian. Przywilej Króla Władysława z r. 1402 dozwalał Ormianom lwowskim zwiedzać targowice na Rusi, w Litwie i we wszystkich innych polskich krajach, i prowadzić handel bez żadnego ograniczenia. Król Kazimierz, który w r. 1462 zatwierdził przywilej Króla Władysława, rozszerzył go także na zagraniczne towary i napoje, i ten sam Król nadał im osobnym przywilejem z r. 1486 także prawo szynkować we Lwowie winem sprowadzanem z kądłówek. Z dokumentu Króla Alexandra z r. 1505 można wnosić, że Ormianie lwowscy sprowadzali większą część swoich artykułów handlowych z zagranicy, a mianowicie z Wołoszczyzny, Turcyi, Węgier, Moskwy, Tartaryi, ze Szlaska i z Litwy, i że musieli opłacać znaczne cło przywozowe, gdy tymczasem inni mieszkańcy Lwowa byli uwolnieni od opłaty cła. Król Alexander rozszerzył tedy ten przywilej także na Ormian, jednak z obowiązkiem opłacania nowego podatku (*duodecium sexagenas*), który musiano płacić rocznie na Wielkanoc. Zdaje się jednak, że później musieli Ormianie znowu opłacać cło, gdyż przywilej Króla Władysława IV. z r. 1641 uwalnia ich znowu bez powoływania się na poprzedni dokument od wszelkich ceł przywozowych i wywozowych, a to dla podniesienia upadającego handlu Ormian.

Jak rozległy handel prowadzili Ormianie lwowscy, dowodzi wydany w roku 1589 wykaz cechmistrzów co do liczby kramów w okręgu Lwowa. Podług niego było wówczas 38 tak zwanych bogatych kramów we Lwowie, z których 22 były w posiadaniu Ormian, a o 2 zachodził spór między Ormianami a katolikami. Z 24 tak zwanych ubogich kramów było 19 w posiadaniu Ormian, 2 w rękach katolików a 3 w rękę Rusinów. Oprócz tego mieli Ormianie podług dokumentu Króla Zygmunta III. z r. 1600 prawo szynkować w dwóch domach winem, w 3 miodem, a w 4 piwem, ale piwo mogli brać tylko od mieszczan lwowskich. W cechach mogli mieć Ormianie tylko po 2 krawców, szewców, kuśnierzy i malarzy.

Później przeszedł handel jak się zdaje w znacznej części w ręce Włochów, Rusinów i żydów, a ponieważ nadto Ormianie ponieśli dotkliwie straty przy oblężeniu Lwowa przez Tatarów i kozaków, dozwolił Król Jan Kazimierz w r. 1651 Ormianom sprzedawać także sukno, materye i towary łokciowe na targowicach publicznych i w ich ulicach otwierać sklepy i kramy, warzyć i sprzedawać napoje wszelkiego rodzaju, jako to piwo, miód, wino i wódkę w swoich domach i prowadzić także handel winem i innymi towarami. Później w r. 1654 ograniczył ten sam Król ów przywilej o tyle, że tym, którzy handlowali winem, nie wolno już było wyrabiać ani sprzedawać miodu, piwa i wódki, a temu samemu ograniczeniu podlegali także producenci miodu, piwa i wódki.

Prócz tego zawierają rzeczony dokumenta jeszcze wiele innych ciekawych szczegółów, które przyszłym dziejopisarzom historii tego kraju posłużyć mogą za bardzo szacowny materiał.

Gospodarstwo, przemysł i handel.

Złoczów, 25. lutego. W I. połowie z. m. były następujące ceny przeciętne zboża i innych artykułów na targach w obwodzie tutejszym:

Bursk	Miejsce targu:									
	Radziechów		Sassów		Zalusze		Złoczów			
	zł.	c.	zł.	c.	zł.	c.	zł.	c.	zł.	c.
waluty austriackiej										
Mec pszenicy	2	45	2	20	2	50	2	30	2	94
„ żyta	1	40	1	50	1	50	1	50	1	68
„ jęczmienia	1	35	1	40	1	50	1	50	1	26
„ owsa	85	.	84	.	75	.	80	.	1
„ hreczki	1	30	.	.	1	50	1	20	1	57
„ kukurudzy	2	10
„ kartofli	80	.	72	.	80	.	.	.	1 26
Cetnar siana	1	10	1	10	1	.	1	.	1	30
„ wełny
„ nasienia koniczu
Sąg drzewa twardego	7	60	5	.	4	.	7	55	5	60
„ „ miękkiego	6	40	3	50	2	50	5	27	4	50
Funt mięsa wołowego	.	12	.	12	.	11	.	12	.	12
Mas okowity	42	.	40	.	50	.	32	.	40

Ostatnia poczta.

Berlin, 1. marca. Dzisiejsze dzienniki poranne donoszą: Podług telegramów, które otrzymał dwór królewski o stanie zdrowia Królowej holenderskiej *Anny Pawłówny* można wkrótce już oczekiwać zgonu tej Monarchini.

Prov. Corresp. zestawia zadania Prus w sprawie szlezwicko-holsztyńskiej. Powiada ona: Siła zbrojna Księstw musi być ściśle połączona i zlana z pruską armią i flotą, i to nie samą konwencją wojskową. Ścisłe połączenie, mianowicie co do floty, jest bardzo ważnem. Potrzebne są rozmaite fortyfikacje; do tego potrzebuja Prusy zupełnego prawa rozrządzania odnośnemi terytorjami, oso-

